

Arrest

nr. 324 226 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS en in het bijzijn van de vervangende voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 15 januari 2023 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 16 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 juli 2023 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.3. Op 29 februari 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 1 maart 2024 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/01/2023
Overdracht CGVS: 26/09/2023

Je werd op 30 januari 2024 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u11 tot 17u59. Je werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Y. R., je voogd, en meester SWERTS loco meester LYS, je advocaat, waren het gehele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoen van etnie te zijn en het soennitisch-islamitische geloof aan te hangen. Je bent geboren en getogen in Sulaimankhel, district Asadabad, provincie Kunar. Je bestudeerde 's morgens de koran in de moskee en 's middags ging je af en toe naar school, maar liever speelde je of ging je zwemmen. Je grootvader en paternale oom werkten op gepachte (landbouw)grond. Je moeder, drie jongere zussen en vijf jongere broers wonen nog steeds in Sulaimankhel. Je vader is vermist.

Volgens je verklaringen werkte je vader jarenlang als mecanicien bij het Afghaans leger (Afghan National Army, ANA) en participeerde hij soms ook in gevechten. Initieel werkte je vader in verschillende verder gelegen provincies, maar het laatste jaar werkte hij op een basis in Sarkano (ook: Sirkamay) in de provincie Kunar. Sinds zijn overplaatsing bracht jij op onregelmatige basis zuiveldrankjes naar je vader en de soldaten in Sarkano. In ruil kreeg je soms brood mee voor jullie koe.

Omwille van je vaders werk werd al lang hij door de taliban lastig gevallen, veelal per telefoon. Ook werd hij door hen op verschillende manieren (met de dood) bedreigd en kreeg hij twee of drie dreigbrieven. In de periode voor de val van het voormalige regime namen de bedreigingen toe en werd niet alleen je vader, maar via hem ook jij met de dood bedreigd. Eén dag voor de val van de provincie Kunar begon je samen met je vader aan jullie reis. Je verliet het land op 15 augustus 2021. Je reisde met je vader naar Iran, waar hij op de grens met Turkije zijn been brak en niet meer kon lopen. Hij sommeerde jou om verder te reizen. Je reisde alleen verder naar Turkije, waar je zo'n jaar en vier of vijf maanden verbleef. Je reisde uiteindelijk verder via Bulgarije en de Balkan naar België, waar je op 15 januari 2023 aankwam en op 16 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na aankomst heb je nog steeds contact met je familie in Afghanistan. Het laatste contact met je vader was in oktober of november 2023, maar je weet niet waar hij zich toen bevond.

Na jullie vertrek hebben de taliban minstens een keer en mogelijkerwijs meerdere keren bij jouw paternale ooms nog naar jou en je vader gevraagd, maar jouw ooms van vaderskant antwoordden dat jullie naar het buitenland zijn vertrokken en dat zij niets met jullie te maken hebben.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je kopieën van de volgende documenten voor: twee badges, een bankkaart en vijf certificaten inzake je vaders werk; een kopie van de taskara van je vader; en een envelop.

B. Motivering

Het CGVS stelt op basis van het geheel van het administratief dossier vast dat voor jou, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden gelden en steunmaatregelen moet worden verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met een jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Aldus kan worden aangenomen dat jouw rechten gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan jouw asielrelaas op basis van onderstaande elementen:

1 – Je hebt een zeer beperkte kennis over je vaders werkzaamheden (CGVS, pp. 11-13). Je jeugdige leeftijd vormt hiervoor geen afdoende verklaring. Dat je pas op een later moment en iets oudere leeftijd ontdekt of begrijpt wat voor werk je vader precies doet is an sich aannemelijk, maar dat je ook nadien, toen je opgroeide of tijdens de uitreis met jouw vader op geen enkel moment verdere vragen hebt gesteld aan je vader of andere familieleden over je vaders werk, is vreemd. Je zegt dat je niet beter weet dan dat je vader voor het leger werkte, maar dat hij slechts een beetje over zijn werk vertelde. Wel vertelde hij verhalen als hij bij jullie met verlof was. Je wordt meermaals gevraagd om te vertellen wat je allemaal weet over je vaders werk, maar je blijft telkens vaag en herhaalt ook nadien dikwijls in algemene termen dat je vaders hoofdtak was om voertuigen te repareren; dat hij af en toe mee met konvoien; dat hij deelnam aan gevechten; en dat je vader het laatste jaar op Sarkano base werkte. Anekdoten over zijn werk raket je niet op. Over je vaders dichtste collega's kan je niets vertellen. Je kent zelfs hun namen niet en je bent vergeten wat je vader over zijn collega's vertelde. Welke rang je vader na al die jaren binnen de ANSF bekleedde, weet je evenmin. Ook weet je niet of je vader enkel voertuigen voor het leger, of ook voor de (grens, nationale of lokale) politie of voor de buitenlanders repareerde.

2 – Je hebt geen enkele kennis van de voorgelegde documenten van je vaders job en toonde niet de minste inspanning om er meer te weten over te komen terwijl je hiertoe wel in de mogelijkheid was (CGVS, pp. 6, 8, 9-11). Hierbij moet eerst worden aangestipt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben en dat ze de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen herstellen. Je legt twee badges, een zeer versleten bankkaart en vijf certificaten inzake je vaders werk voor, dewelke je moeder thuis per toeval terugvond in een doos. Wanneer je wordt gevraagd te vertellen wat deze documenten precies zijn, zeg je dat je niet kan lezen of schrijven en dat je paternale oom, die de documenten opstuurde, jou er niet veel over vertelde. Je ontving de documenten zo'n week, twee weken of meerdere weken voor je persoonlijk onderhoud. Je vroeg, ondanks het contact met jouw familieleden in Afghanistan, niet aan jouw paternale oom of moeder wat deze documenten precies waren. Ook in het opvangcentrum vroeg je niet of iemand je kon helpen om de documenten te overlopen, want je had er nooit de juiste gelegenheid voor. Ook je vader, met wie je tot voor kort af en toe contact had, gaf je geen informatie over de documenten.

Bovendien blijken de Engelse en Dari-versies in enkele certificaten inhoudelijk niet overeen te komen, wat de authenticiteit ervan in het gedrang brengt (CGVS, pp. 10, 11). Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Je presenteert ook enkel kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Dit zet de waarachtigheid van de documenten verder op de helling.

3 – Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat je van jouw vader gescheiden raakte onderweg, jullie op voorhand niets hadden afgesproken indien dit zou gebeuren en dat je niet weet waar hij zich momenteel begeeft omdat je al enkele maanden niets meer van hem hebt vernomen (CGVS, pp. 7-8). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover (cf. infra). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie en verblijfplaats van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is hoe dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

4 – Ook wat betreft jouw eigen problemen, overtuigen jouw verklaringen niet. (Vragenlijst CGVS, 21 september 2023, vraag 5; CGVS, pp. 4, 13-16).

5 Ten eerste vertel je op het CGVS dat je vader behalve telefoontjes ook enkele dreigbrieven zou hebben gekregen van de taliban. Je legt deze brieven niet voor en weet ook niet waar deze brieven zijn gebleven en of ze nog bestaan. In de door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevulde vragenlijst van het CGVS werd echter expliciet gevraagd of je vader enkel per telefoon werd bedreigd, wat je beaamde (CGVS, pp. 14-15). Indien je vader ook per brief bedreigd werd, komt het zeer bevreemdend over dat je daar bij de DVZ niets van vermeldde. Je verklaart op het CGVS dat je pas later te weten bent gekomen dat er ook brieven werden gestuurd, maar je gaf dit niet aan toen je aan het begin van jouw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar eventuele correcties van de vooraf ingevulde vragenlijst. Bovendien werd je vader volgens jouw verklaringen al voor hij begon te werken op Sarkano (in Kunar) onder druk gezet en bedreigd door de taliban. Desondanks ging hij in de buurt van zijn dorp – waar volgens jouw verklaringen zowel overheidsgezinden als (openlijk) talibangezinden woonden – werken opdat hij vaker naar huis kon komen. Na zijn overplaatsing kwam hij nog meer onder druk te staan van de taliban en werd hij bedreigd met onthoofding. Het komt niet geloofwaardig over dat je vader in dergelijke omstandigheden elke week of elke twee weken met verlof naar jullie thuis terugkeerde en daarbij amper veiligheidsmaatregelen nam, behalve dat hij toen niet of nauwelijks sliep en dat er dan een paternale oom bij jullie verbleef. Later zeg je overigens dat je vader bijna nooit naar huis ging en na confrontatie nuanceer je dit door te zeggen dat hij minder frequent thuis kon zijn geweest dan dat je eerder zei.

6 – Jouw verklaringen dat je sinds je vaders overplaatsing naar Sarkano wekelijks of minder dan wekelijks zuiveldrankjes leverde aan je vader en zijn collega's op de basis, kunnen evenmin overtuigen (CGVS, pp. 17-19). Je vertelt dat je de enige van de familie was die de drankjes bracht en je dat deed van het begin tot het einde, tot zelfs enkele dagen voor de val toen het al gevaarlijk(er) werd en men alleen nog voor de noodzakelijke redenen buiten ging. Je moest hiervoor 15-20 minuten wandelen naar de bazaar alvorens voor 5-7 minuten een voertuig te nemen tot de basis. Je hebt nooit problemen gehad onderweg: je bent nooit ondervraagd door derden noch door de politie die aan de bazaar was. Het is het met het oog op de door jou geschetste context van een oprukkende taliban en de reeds maandenlange aanhoudende bedreigingen van hen aan jouw vaders adres inzake zowel hemzelf als jou, echter niet geloofwaardig dat je al die tijd en zelfs tot kort voor de machtsovername probleemloos drankjes kon brengen aan de basis waar je vader zou hebben gewerkt.

7 – Uit de gebeurtenissen na jouw vertrek kan ook geen vrees in jouw hoofde worden afgeleid (CGVS, 11, 15, 16). Voor jouw vertrek hebben jullie thuis nooit problemen gehad met de taliban. Na jullie vertrek zouden de taliban wel zijn langsgekomen bij je paternale ooms om naar jou en je vader te vragen, maar je weet niet of dit éénmalig of meermaals gebeurd is. Je paternale oom kende bovendien geen problemen bij het opsturen van de documenten van je vader via Jalalabad.

8 – De overige door jou voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uit de kopie van je vaders taskara blijkt uw familiale band niet. Hooguit geeft het een indicatie van jouw identiteit, nationaliteit en herkomst. De enveloppe wijst er voorts enkel op dat je post ontving uit Afghanistan. Er kan uit deze documenten echter geenszins een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in jouw hoofde worden afgeleid.

Voor de volledigheid moet nog worden opgemerkt dat je op het CGVS aangeeft dat je vader een (eigen) taskara voor jou liet maken toen je een kind was en dat je moeder het huis doorzocht, maar jouw taskara niet terugvond (CGVS, pp. 11-12). In jouw verklaring bij de DVZ werd echter genoteerd dat je nooit identiteitsdocumenten hebt gehad (Verklaring DVZ, 21 september 2023, vragen 24-26). Wanneer je hiermee wordt geconfronteerd, zeg je dat je niet zeker bent dat je een vader vroeger een taskara voor jou liet maken. Deze post-factum uitleg kan niet overtuigen en bevestigt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van je asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus jou niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country

Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus

kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Hierbij moet worden vastgesteld dat je tot minstens dertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (CGVS, pp. 3, 5-6, 8, 9, 13, 19). Je ging er weliswaar niet naar school, maar volgde er wel koranonderwijs en speelde veel in het dorp en in de omgeving. Bovendien wonen behalve je moeder en siblings ook drie ooms van vaderskant nog steeds in Afghanistan, sta je nog frequent in contact met jouw familie en was een van je paternale oom bereid om documenten naar je op te sturen. In Turkije werd je dan weer onder de hoede genomen door een man uit jouw eigen provincie Kunar. Hier in België volgde je enkel nog maar Franse taallessen en je hebt frequent contact met Afrikanen of Afghanen uit je klas. Je neemt enkel deel aan activiteiten op je school en in het opvangcentrum en gaat hier in België af en toe naar de moskee op vrijdag.

Bovendien blijkt je afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Taliban aanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waar je het hebt over de aanwezigheid van de Taliban rond uw dorp alsook de steun die de beweging reeds voor de machtsovername genoot van een groep dorpelingen (cf. supra). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van iets meer dan een jaar (sinds januari 2023) in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jouw advocaat wijst erop dat je op jonge leeftijd vertrok uit Afghanistan; dat je je omringt met vrienden van verschillende culturele achtergronden; dat je de Franse taal leert en beheerst; dat je een westers kapsel hebt en je westers kleedt; en dat je derhalve mogelijks kan worden gepercipieerd als verwesterd indien je naar Afghanistan zou terugkeren (CGVS, p. 21). Bovenstaande argumentatie kan deze stelling reeds te weerleggen. Dat je sinds 1 september 2023 in een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers zit, toont niet aan dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Nog moet er in dit verband op worden gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Jij en je advocaat tonen op geen enkele manier aan dat de door jouw advocaat omschreven westerse levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb jij noch je advocaat aannemelijk gemaakt dat jouw kapsel- en kledingstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving.

Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende je verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan je noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1.1. Verzoeker voert een beoordelingsfout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 3 en 4 Vreemdelingenwet;
- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;
- artikel 3 EVRM;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)".

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Daarnaast dient de commissaris-generaal zijn verwachtingen omtrent de kennis van verzoeker over de werkzaamheden van zijn vader aan te passen gezien de uiterst jonge leeftijd van verzoeker ten tijde van de werkzaamheden van zijn vader. Verzoeker was toen 13 jaar oud. Het is dan ook buitenproportioneel van de commissaris-generaal om een doorgronde kennis van de werkzaamheden van zijn vader te verwachten. Van de commissaris-generaal mag meer ernst en redelijkheid verwacht worden bij de beoordeling (artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet). Rekening houdend met verzoekers leeftijd, slaagt verzoeker er wel degelijk in informatie te verschaffen over het werk van zijn vader. Zo kent hij de taken van zijn vader, met hoeveel ze samenwerkten en zijn werkplaatsen. Verzoeker verklaarde aan het begin van zijn interview dat hij niet vaak naar school ging. Over de documenten stelde hij dat hij ze niet kan lezen omdat hij niet geschoold is. Daarbovenop verklaarde hij dat hij niet in de mogelijkheid was om hulp te vragen aangezien hij de documenten ontving kort voor de dag van zijn persoonlijk onderhoud.

De commissaris-generaal lijkt de situatie niet goed te begrijpen. Zijn vader brak zijn been, ze raakten van elkaar gescheiden en de vader zei tegen verzoeker, *'ga maar met hen mee, ik zal later een poging wagen'*. Het is dus niet zo dat ze elkaar in die situatie niet meer hebben kunnen spreken. Het is niet duidelijk waarom de commissaris-generaal meent dat deze verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Het betreft hier een geheel subjectieve beoordeling. Daarbovenop is het, gelet op de gebeurtenissen en de algemene context van de machtsovername door de Taliban en de reisweg tot België niet onwaarschijnlijk dat het contact werd verbroken en – door onbekende omstandigheden – tot op vandaag niet hersteld werd.

Vervolgens vindt de commissaris-generaal het vreemd dat verzoeker de dreigbrieven die hij kreeg niet vermeldde op zijn persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij het Commissariaat-generaal zou hij gezegd hebben dat hij pas later te weten is gekomen dat er ook brieven werden verstuurd naar zijn vader, maar de commissaris-generaal verwijt het hem dat hij dit niet aan het begin van het persoonlijk onderhoud zou vermeld hebben wanneer hem gevraagd werd naar correcties. Het betreft hier dan ook een onschuldige vergissing langs verzoeker zijn kant.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn vader begon te werken op Sarkano (in Kunar) waar er zowel overheidsgezinde mensen als talibanleden aanwezig waren en hij elke week of elke twee weken naar huis kwam en daarbij amper veiligheidsmaatregelen nam. Verzoeker verklaarde over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp dat niemand zich echt als taliban uitte en dat hij niet echt bang was omdat veel agenten en mensen van het leger aanwezig waren in hun grote stad.

De commissaris-generaal vindt het vreemd dat verzoeker zijn vader besliste om zo dicht bij huis te gaan werken. Nochtans is het net logisch; hij dacht in Kunar veiliger te zijn. Het is wanneer zijn vader effectief in Kunar werkte dat hij verklikt werd, waardoor de situatie gevaarlijker was dan vroeger, maar voor zijn overplaatsing hadden ze dit niet gedacht.

De commissaris-generaal stelt dat *'verzoekers vader amper veiligheidsmaatregelen nam'*, nochtans blijkt dit niet uit zijn afgelegde verklaringen. Zo stelt verzoeker dat zijn vader minder thuis bleef, hij heel veel stress had en zijn paternale oom naar hun huis kwam wanneer zijn vader thuis sliep. Daarenboven durfde de taliban zich ook niet publiekelijk naar hun huis te begeven.

Daarnaast meent de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen inzake het brengen van zuiveldrankjes aan zijn vader en collega's op de basis niet overtuigend is. De commissaris-generaal stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker al die tijd probleemloos drankjes kon brengen aan de basis waar zijn vader werkte. Verder stelt de commissaris-generaal dat uit de gebeurtenissen na zijn vertrek geen vrees in hoofde van verzoeker afgeleid kan worden. Ten eerste is het zeer opmerkelijk hoe gedetailleerd verzoeker deze situatie kan weergeven. Daarnaast stelde hij nooit problemen te hebben gehad.

Verzoeker kende daarenboven de mensen 'aan de poort' van de basis waar zijn vader tewerkgesteld was. Daarbovenop stelde hij dat de overheid nog steeds aan de macht was, waardoor de taliban zich niet op straat zou durven begeven op de momenten (i.e. in de dag) dat verzoeker die drankjes bracht naar de

basis van zijn vader. Doordat verzoeker drankjes leverde aan de basis van zijn vader, dacht de taliban dat hij naar daar ging om het beroep van zijn vader te leren. Hij verklaarde nadien dat zijn vader bedreigingen ontving waarin hijzelf en zijn zoon (verzoeker) bedreigd werden.

De commissaris-generaal haalt nog aan dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat hij nooit identiteitsdocumenten heeft gehad, nadien zou hij op het Commissariaat-generaal gesteld hebben dat zijn vader een taskara voor hem liet maken als hij nog een kind was maar dat zijn moeder deze nooit gevonden heeft. Verzoeker wenst hierover te verduidelijken dat hij geen weet heeft of deze documenten ooit aangemaakt geweest zijn. Hij duidt dit verder door te stellen dat het kan zijn dat dit gebeurde maar hij dit niet zou weten omdat hij dan nog heel jong was.

De door de commissaris-generaal gemotiveerde incoherentie in verzoekers verklaringen kan geenszins afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid, gelet op het principe van het voordeel van de twijfel, nu het een beperkte tegenstrijdigheid betreft die niet doorslaggevend kan zijn en er verder geen enkele andere overtuigende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen werd(en) vastgesteld en één, geïsoleerde minimale tegenstrijdigheid niet van aard kan zijn om hier anders over te oordelen.

Verzoeker legde daarbovenop ook heel wat documenten met betrekking tot het werk van zijn vader neer. Verzoeker werd zelf aanzien door de taliban als iemand die opgeleid werd om voor de voormalige overheid te dienen. Hieruit kan bovendien afgeleid worden dat verzoekers familie, omwille van dit gegeven, eerder overheidsgezind was en een anti-Taliban mentaliteit kende, veruitwendigd in per definitie overheidsgezinde jobs van zijn vader en de hulp die hijzelf bood aan zijn vader. Verzoeker stelt wat dat betreft echter vast dat de commissaris-generaal geheel heeft nagelaten het verzoek om internationale bescherming en de vervolgingsvrees in hoofde van verzoeker gegrond op dit element te onderzoeken in functie van de nochtans voldoende talrijk beschikbare landeninformatie die wijst op de risico's in dit verband. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal in één paragraaf naar het risico op vervolging van *"familieleden van personen die tot de ANSF behoorden"*, maar, doordat verzoeker verklaarde gescheiden geraakt te zijn met zijn vader en hij geen contact meer heeft met zijn vader sinds enkele maanden, er geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen. Deze redenering houdt geen steek. De commissaris-generaal laat geheel na te onderzoeken en te motiveren waarom verzoeker als familielid van een ANSF-lid geen risico zou lopen op vervolging. De commissaris-generaal schendt hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien, voldoen dergelijke opwerpingen niet aan de minimumvereisten van een afdoende materiële motivering voor administratieve beslissingen en kunnen deze dan ook niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Daarbij dient de commissaris-generaal in beschouwing te nemen dat verzoeker hulp bood aan zijn vader en om die reden gezien werd als iemand die werd opgeleid om voor het voormalige leger te dienen.

Verzoeker verwijst naar landeninformatie aangaande personen die banden hadden met de voormalige Afghaanse regering en dat deze nog steeds beschouwd worden als risicoprofiel.

Verzoeker verwijst uitgebreid naar Europese rechtspraak en rechtspraak van de Raad aangaande verwestering. *In casu* moet bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep, ten eerste rekening gehouden worden met de verklaringen van verzoeker, afgelegd in het kader van het persoonlijk onderhoud, met betrekking tot zijn geesteshouding ten opzichte van de Belgische samenleving en zijn plaats binnen deze samenleving. Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verzoeker naar school gaat, de Franse taal leert, zich daar voor inzet, omgaat met mensen van verschillende nationaliteiten en zich duidelijk openstelt voor de Belgische samenleving door deel te nemen aan allerlei activiteiten in het opvangcentrum. Daarnaast voegt verzoeker aan dit verzoekschrift nog een document toe waaruit blijkt dat verzoeker ingeschreven is in een gymnastiekclub (stuk 4). Bovendien voegt hij ook nog zijn rapporten van het DASPA-onderwijs toe (stuk 5). Hieruit blijkt dat verzoeker zich enorm inzet. Opvallend in bovenstaande verklaring is dat hij verklaart dat hij jonger is dan de anderen, maar ook op de reisweg, moest hij omwille van zijn jonge leeftijd beschermd worden. Alleen al uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft aangepast aan de Belgische samenleving en de hier van toepassing zijnde gedragsregels. Bijgevolg vormen zijn verklaringen een eerste duidelijke aanwijzing dat verzoeker de normen en waarden die aan de basis liggen van deze regels eigen heeft gemaakt en tot een kernbestanddeel van zijn leven hier in België heeft gemaakt op een manier dat dit onlosmakelijk tot zijn identiteit en zijn persoonlijkheid is gaan behoren en dat er van hem dus niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft na terugkeer in Afghanistan.

De commissaris-generaal had, conform de hierboven uiteengezette principes, in feite verder kunnen peilen naar de houding van verzoeker ten opzichte van essentiële thema's zoals gelijkheid tussen man en vrouw, seksuele oriëntatie, vrijheid van religie, vrijheid van meningsuiting, enz. om nog meer inzicht te krijgen in welke mate verzoeker bepaalde overtuigingen uit of gelooft die aanleiding kunnen geven tot vervolging. Integendeel, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing louter dat hij *“geen concrete elementen” aangehaald heeft in dit verband en dat de door hem “aangehaalde algemeenheden niet als fundamentele rechten [kunnen] worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden”*.

Verzoeker kan bovendien hier in België rekenen op een netwerk, namelijk de man van zijn moeders zus.

Tot slot betwist de commissaris-generaal niet dat verzoeker in augustus 2021 vertrokken is uit Afghanistan. Evenmin wordt betwist dat verzoeker toen ongeveer 13 jaar oud, en dus minderjarig was op dat moment, dat hij op nog steeds amper 15-jarige leeftijd in België is aangekomen in 2023 en dat er over zijn minderjarigheid nooit twijfel werd geuit en hij dus gedurende de hele procedure als minderjarige behandeld is geweest. Ook vandaag is verzoeker, nog steeds maar 16 jaar oud. Het is bovendien ook niet betwist dat verzoeker inmiddels meer dan twee jaar uit Afghanistan weg is en sindsdien grotendeels in Europese landen verbleven heeft, waaronder het grootste deel in België uiteraard. Eveneens relevant zijn de opmerkingen die de advocaat van verzoeker nog maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud. Zij wijst nog eens op zijn vrees voor vervolging op grond van het behoren tot een specifieke sociale groep, omdat verzoeker nog zeer jong is, een westerse kleding- en haarstijl heeft, heel wat vrienden van verschillende culturele achtergrond heeft en de Franse taal leert.

Gelet op het geheel aan voorliggende stukken, verklaringen en elementen, wordt voldoende aangetoond dat verzoeker voldoende geïntegreerd, blootgesteld en ondergedompeld geweest is in de Belgische samenleving en eraan deelneemt op een manier waarop redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn denkbeeld ernaar gevormd is en zijn waarden en normen heeft aangepast aan de Belgische maatschappij. Hierdoor is het onmogelijk te verwachten dat hij zou moeten doen alsof hij niet met dergelijke waarden en normen in contact is gekomen, ook al zou hij alle mogelijke inspanningen leveren om *‘het spel te spelen’*. Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden, die cumulatief beoordeeld moeten worden, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de *de facto*-overheid kan aanpassen, dat de kans reëel is dat hij zich, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken en dat hij om deze redenen zal opvallen en in de aandacht zal komen te staan. Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke en/of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat historische informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees voor asielzoekers bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij verwijst o.a. naar de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018. Ook de huidige beperkt beschikbare informatie wijst volgens verzoeker op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker wijst op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en behoudt zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21) (stuk 3);
- document inschrijving gymnastiek club (stuk 4);
- DASPA-rapporten (stuk 5).

3.1.3. In een aanvullende nota van 22 januari 2025 legt verzoeker de volgende stukken neer:

- schoolrapport juni 2024 DASPA (stuk 1);
- schoolrapport middelbare school (stuk 2);
- attest deelname stage (stuk 3);
- attest Compagnons Bâisseurs (stuk 4);
- DASPA attest (stuk 5);
- attest sponsorgezin (stuk 6);
- attest inschrijving gymnastiekclub scholjaar 2023 - 2024 (stuk 7);
- foto's activiteiten in België (stuk 8);
- foto's prijsuitreiking beste leerling DASPA (stuk 9);
- getuigenis leerkracht (stuk 10);
- getuigenis dokter (stuk 11);
- getuigenis leerkracht Frans (stuk 12).

Eveneens wenst verzoeker nieuwe landeninformatie (het EUAA rapport van november 2024) omtrent de situatie in Afghanistan toe te voegen.

3.1.4. In een aanvullende nota van 23 januari 2025 legt verzoeker de volgende stukken neer:

- getuigenis lid van de sponsorfamilie van verzoeker (stuk 1);
- psychologisch attest (stuk 2).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet in een ander daglicht stelt.

De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 27 juli 2023, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 14; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het

administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker de niet wijzen op zijn jonge leeftijd ter verschoning van de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier. Ook verzoekers beperkte scholing biedt geen verschoning. Overigens merkt de Raad op dat verzoeker thans bewijzen voorlegt dat hij het uitstekend doet op school, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk is staat is om de context waaruit hij is vertrokken en stelt niet naar te kunnen terugkeren toe te lichten. De bestreden beslissing wordt bijgetreden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de zoon is van een legercommandant:

“1 – Je hebt een zeer beperkte kennis over je vaders werkzaamheden (CGVS, pp. 11-13). Je jeugdige leeftijd vormt hiervoor geen afdoende verklaring. Dat je pas op een later moment en iets oudere leeftijd ontdekt of begrijpt wat voor werk je vader precies doet is an sich aannemelijk, maar dat je ook nadien, toen je opgroeide of tijdens de uitreis met jouw vader op geen enkel moment verdere vragen hebt gesteld aan je vader of andere familieleden over je vaders werk, is vreemd. Je zegt dat je niet beter weet dan dat je vader voor het leger werkte, maar dat hij slechts een beetje over zijn werk vertelde. Wel vertelde hij verhalen als hij bij jullie met verlof was. Je wordt meermaals gevraagd om te vertellen wat je allemaal weet over je vaders werk, maar je blijft telkens vaag en herhaalt ook nadien dikwijls in algemene termen dat je vaders hoofdtaak was om voertuigen te repareren; dat hij af en toe mee met konvoien; dat hij deelnam aan gevechten; en dat je vader het laatste jaar op Sarkano base werkte. Anekdoten over zijn werk raket je niet op. Over je vaders dichtste collega's kan je niets vertellen. Je kent zelfs hun namen niet en je bent vergeten wat je vader over zijn collega's vertelde. Welke rang je vader na al die jaren binnen de ANSF bekleedde, weet je evenmin. Ook weet je niet of je vader enkel voertuigen voor het leger, of ook voor de (grens, nationale of lokale) politie of voor de buitenlanders repareerde.

2 – Je hebt geen enkele kennis van de voorgelegde documenten van je vaders job en toonde niet de minste inspanning om er meer te weten over te komen terwijl je hiertoe wel in de mogelijkheid was (CGVS, pp. 6, 8, 9-11). Hierbij moet eerst worden aangestipt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben en dat ze de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen herstellen. Je legt twee badges, een zeer versleten bankkaart en vijf certificaten inzake je vaders werk voor, dewelke je moeder thuis per toeval terugvond in een doos. Wanneer je wordt gevraagd te vertellen wat deze documenten precies zijn, zeg je dat je niet kan lezen of schrijven en dat je paternale oom, die de documenten opstuurde, jou er niet veel over vertelde. Je ontving de documenten zo'n week, twee weken of meerdere weken voor je persoonlijk onderhoud. Je vroeg, ondanks het contact met jouw familieleden in Afghanistan, niet aan jouw paternale oom of moeder wat deze documenten precies waren. Ook in het opvangcentrum vroeg je niet of iemand je kon helpen om de documenten te overlopen, want je had er nooit de juiste gelegenheid voor. Ook je vader, met wie je tot voor kort af en toe contact had, gaf je geen informatie over de documenten. Bovendien blijken de Engelse en Dari-versies in enkele certificaten inhoudelijk niet overeen te komen, wat de authenticiteit ervan in het gedrang brengt (CGVS, pp. 10, 11). Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Je presenteert ook enkel kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Dit zet de waarachtigheid van de documenten verder op de helling.

3 – Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat je van jouw vader gescheiden raakte onderweg, jullie op voorhand niets hadden afgesproken indien dit zou gebeuren en dat je niet weet waar hij zich momenteel begeeft omdat je al enkele maanden niets meer van hem hebt vernomen (CGVS, pp. 7-8). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover (cf. infra). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige

situatie en verblijfplaats van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan."

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde werd ontkzegd. Een document moet daarnaast, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Bovendien blijkt inderdaad dat verzoeker al een deel van de documenten over het werk van zijn vader eerder had ontvangen en op 1 augustus 2023 had voorgelegd, zodat hij niet dienstig kan inroepen dat hij deze stukken slechts kort voor het persoonlijk onderhoud ontving.

In zoverre verzoeker verwijst naar de persoonlijke problemen die hij zou hebben en in zoverre hij volhardt dat hij een risicoprofiel heeft wegens de werkzaamheden van zijn vader, benadrukt de Raad dat verzoeker er niet in slaagt afbreuk te doen aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is hoe dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

4 – Ook wat betreft jouw eigen problemen, overtuigen jouw verklaringen niet. (Vragenlijst CGVS, 21 september 2023, vraag 5; CGVS, pp. 4, 13-16). Ten eerste vertel je op het CGVS dat je vader behalve telefoontjes ook enkele dreigbrieven zou hebben gekregen van de taliban. Je legt deze brieven niet voor en weet ook niet waar deze brieven zijn gebleven en of ze nog bestaan. In de door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevulde vragenlijst van het CGVS werd echter expliciet gevraagd of je vader enkel per telefoon werd bedreigd, wat je beaamde (CGVS, pp. 14-15). Indien je vader ook per brief bedreigd werd, komt het zeer bevreemdend over dat je daar bij de DVZ niets van vermeldde. Je verklaart op het CGVS dat je pas later te weten bent gekomen dat er ook brieven werden gestuurd, maar je gaf dit niet aan toen je aan het begin van jouw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar eventuele correcties van de vooraf ingevulde vragenlijst. Bovendien werd je vader volgens jouw verklaringen al voor hij begon te werken op Sarkano (in Kunar) onder druk gezet en bedreigd door de taliban. Desondanks ging hij in de buurt van zijn dorp – waar volgens jouw verklaringen zowel overheidsgezinden als (openlijk) talibangezinden woonden – werken opdat hij vaker naar huis kon komen. Na zijn overplaatsing kwam hij nog meer onder druk te staan van de taliban en werd hij bedreigd met onthoofding. Het komt niet geloofwaardig over dat je vader in dergelijke omstandigheden elke week of elke twee weken met verlof naar jullie thuis terugkeerde en daarbij amper veiligheidsmaatregelen nam, behalve dat hij toen niet of nauwelijks sliep en dat er dan een paternale oom bij jullie verbleef. Later zeg je overigens dat je vader bijna nooit naar huis ging en na confrontatie nuanceer je dit door te zeggen dat hij minder frequent thuis kon zijn geweest dan dat je eerder zei.

5 – Jouw verklaringen dat je sinds je vaders overplaatsing naar Sarkano wekelijks of minder dan wekelijks zuiveldrankjes leverde aan je vader en zijn collega's op de basis, kunnen evenmin overtuigen (CGVS, pp. 17-19). Je vertelt dat je de enige van de familie was die de drankjes bracht en je dat deed van het begin tot het einde, tot zelfs enkele dagen voor de val toen het al gevaarlijk(er) werd en men alleen nog voor de noodzakelijke redenen buiten ging. Je moest hiervoor 15-20 minuten wandelen naar de bazaar alvorens voor 5-7 minuten een voertuig te nemen tot de basis. Je hebt nooit problemen gehad onderweg: je bent nooit ondervraagd door derden noch door de politie die aan de bazaar was. Het is het met het oog op de door jou geschetste context van een oprukkende taliban en de reeds maandenlange aanhoudende bedreigingen van hen aan jouw vaders adres inzake zowel hemzelf als jou, echter niet geloofwaardig dat je al die tijd en zelfs tot kort voor de machtsovername probleemloos drankjes kon brengen aan de basis waar je vader zou hebben gewerkt.

6 – Uit de gebeurtenissen na jouw vertrek kan ook geen vrees in jouw hoofde worden afgeleid (CGVS, 11, 15, 16). Voor jouw vertrek hebben jullie thuis nooit problemen gehad met de taliban. Na jullie vertrek zouden de taliban wel zijn langsgesproken bij je paternale ooms om naar jou en je vader te vragen, maar je weet niet of dit éénmalig of meermaals gebeurd is. Je paternale oom kende bovendien geen problemen bij het opsturen van de documenten van je vader via Jalalabad.

7 – De overige door jou voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uit de kopie van je vaders taskara blijkt uw familiale band niet. Hooguit geeft het een indicatie van jouw identiteit, nationaliteit en herkomst. De enveloppe wijst er voorts enkel op dat je post ontving uit Afghanistan. Er kan uit deze documenten echter geenszins een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in jouw hoofde worden afgeleid.

Voor de volledigheid moet nog worden opgemerkt dat je op het CGVS aangeeft dat je vader een (eigen) taskara voor jou liet maken toen je een kind was en dat je moeder het huis doorzocht, maar jouw taskara niet terugvond (CGVS, pp. 11-12). In jouw verklaring bij de DVZ werd echter genoteerd dat je nooit identiteitsdocumenten hebt gehad (Verklaring DVZ, 21 september 2023, vragen 24-26). Wanneer je hiermee wordt geconfronteerd, zeg je dat je niet zeker bent dat je een vader vroeger een taskara voor jou liet maken. Deze post-factum uitleg kan niet overtuigen en bevestigt alleen maar het ongeloofwaardig karakter van je asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus jou niet kan worden toegekend.

Verzoeker kan niet louter stellen dat hij zich vergiste over het feit dat hij de driebrieven niet vermeldde bij aanvang van de procedure. Hij bevestigt tot op vandaag dat hij niet weet of hij een taskara heeft gehad. Verder gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing dat deze zich beperkt tot een paragraaf over het risico op vervolging van familieleden van personen die tot de ANSF behoorden, aangezien de bestreden beslissing in de eerste plaats deze werkzaamheden als ongeloofwaardig beschouwde. Verzoeker weerlegt de motieven in de bestreden beslissing niet aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing*

Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "zina betreft" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media.

Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken.

De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan

targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Het EUAA-rapport “*Country Focus Afghanistan*” van november 2024 bevat slechts gelijklopende informatie met bovenstaande vaststellingen.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verzoekende partij verwijst in de aanvullende nota van 22 januari 2025, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de verzoeker dat hij intussen een uitmuntende integratie heeft en verwijst naar zijn activiteiten en levensstijl (gymnastieklessen, sociale omgang met meisjes, uitstekende beheersing van de Franse taal en aanwezigheid van het sponsorgezin).

De Raad merkt op dat verzoekers verblijf in België niet kan worden beschouwd als van bijzonder lange duur, daar hij slechts 2 jaar in België heeft verbleven in het kader van de procedure. Dat verzoeker hier naar school gaat en het daar uitstekend doet, is naar oordeel van de Raad geen element dat wijst op enige mate van verwestering. Dat verzoeker een andere kledingstijl heeft dan gangbaar is in Afghanistan, doet op zich geen verwestering in hoofde van verzoeker blijken, te meer daar verzoeker op bepaalde foto's ook in eerder traditionele Afghaanse klederdracht te zien is.

Ook de overige door de verzoeker neergelegde foto's leiden geenszins tot de conclusie dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet langer zou kunnen conformeren naar de aldaar geldende normen en waarden. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate

zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker 13 jaar oud was toen in Afghanistan vertrok en bijna 15 jaar oud was toen hij aankwam in België. Er kan niet worden aangenomen dat hij geheel onwetend is van de Afghaanse waarden en normen, te meer hij nog steeds in contact staat met zijn familie in Asadabad.

Bovendien, stuurt verzoeker, bijgestaan door zijn advocaat, met zijn betoog over zijn manier van leven in België, met een bewezen engagement op vlak van school, het leren van het Frans, zijn ondersteunend netwerk met het sponsegezin en zijn engagement voor de gymnastiekclub in wezen aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element dat weliswaar wordt ondersteund door lovenswaardige aanbevelingen uit verzoekers omgeving, valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Waar verzoeker nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bij een gebrek aan andere dienstige argumenten in het verzoekschrift, worden de overige motieven van de bestreden beslissing eveneens overgenomen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van*

of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)."

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie.

Verder voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan, noch zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP